

V

Βαρὺ τοῦ μυστηρίου ὁ πέπλος
 ἄς μένει πίσω μας ριχμένος,
 χωρὶς σταθμὸ νᾶν τὰ φιλιὰ μας
 καὶ νᾶνε ὁ πόνος ξεχασμένος.

Τῶν μυστικῶν μαβιὰ τὰ πέπλα
 πικνοὺς τοὺς ἴσκιους των ἄς ρίξουν,
 μὴν πάρη ὁ Χάρος τὸ τραγοῦδι,
 μὴ δοῦν τὰ μάτια μας καὶ φρίξουν!

VI

Τὸ λατρεμένο τ' ἀκρογιαλὶ
 ποῦ κάποι' αὐγοῦλα ὄνειρεμένη
 μᾶς βρήκε ὁ γήλιος ὅς τὰ φιλιὰ μας
 κι' ἀρχισε ρόδα εὐθὺς νὰ ραίνη,

Τὸ ξαναπέρασα καὶ πάλι
 τ' ἀποσπερνό μας πρὶν σημάνη,
 μ' ἀντὶς γιὰ ρόδα ὅς τὸ κεφάλι
 φοροῦσ' ἀκάνθινο στεφάνι!

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΩΡΕΣ

Ὁρες παραΐξενες καὶ φοβερῆς
 Ποὺ φέροντε τὴ νέκρα, ὄρες,
 Πόσον ἀργὰ καὶ πένθιμα διαβαίνετε,
 Σὰν σὲ μνημόσυνα γυναῖκες μαιροφόρες,
 Ὅταν στὴν ἄχαρη τὴν κάμαρα,
 Ὅπου τὸ γνώριμο βαραίνει,
 Ὁρες ἀθόρυβα ἔρχεστε,
 Ἀνήλεοι καλεσμένοι,
 Καὶ μιὰ κουβέντα ἀρχίζετε βουβῆ
 Μὲ τὴν ψυχὴ μου, ὄρες,
 Ὅλο γιὰ θάνατο καὶ γιὰ τὸ χτέος
 Κι' ὄλο γιὰ μπόρες.

Ἐξω ἢ ζωὴ ἢ ἀστείρευτη *
 Σὰν μιὰ βοή ποὺ ὁ ἄνεμος φέρει,
 Μὰ τὴν σιωπὴ σας θὰ ταράξη ποιά φωνή;
 Καὶ ποιὸ τὸ μέτωπο μου θὰ δροσίσει χέρι;

* *
*

Μὰ τώρ' α ἢ συντροφιά σας εἶν' καλή,
ᾧ τρισκαταραμμένες ὄρες,
Ποὺ ὄλο γιὰ θάνατο μὲ κουβεντιάζετε καὶ γιὰ τὸ χτές,
Κι' ὄλο γιὰ μπόρες.

II. 1912.

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Ρίξε τὴ σκάλα τῶν μαλλιῶν σου
Ν' ἀνέβῃ ὁ ἔρωτας μου ἀπάνω·
Ἀπόψε ξόφλισα μ' ὄλα κι' ἦρτα
Ν' ἀγαπηθῶ καὶ νὰ πεθάνω.

Ἐνα φιλί σου, ἕνας σου λόγος,
Φτάνουνε γιὰ τὴν ἐπιθυμιά μου.
Κι' ἡ σιωπή σου νὰ εἰρηνέψῃ
Τὴν καρδιά μου.

Μὴ μὲ ρωτήσης γιατί ἀπόψε
Δὲν εἶναι τρομερὴ ἡ φωνή μου.
Ἄρχέσου, ὦ ἢ πιὸ εὐκόλῃ εὐτυχία,
Στὴν ἀπειρη ταπεινώσή μου.

Κι' ἀπὸ τὰ χεῖλια σου κι' ἀπ' τὸ κορμί σου,
Τὸ φάρμακό σου πότισε μου,
Ἄμειληκτη στὴν ἐκμηδένισή μου.
Δὲ σὲ λογάριασα ποτέ μου.

Μὰ ἡ ἀνήξερη σου ἀσπλαχνία
Ἄμέτρητη σὰν τὸν ἐγωῖσμό μου.
ᾧ! ἡ μόνη ἐσὺ παρηγορία
Στὸ βάσανό μου.

Ἡ Μοῖρα μου ποτὲς δὲν ἦρτε
ᾧς τὸ κατώφλι τῆς κάμαράς σου·
Γιατί τὸ φῶς σου νὰ μὴ φέγγῃ,
Πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά σου;

Ἄς μὴ ρωτήσουμε ποιὸς φταίει
Γιὰ τὸ κακό μου· γιὰ τὸ κακό σου·
Ἡ φλόγα τῆς ζωῆς σου καίει
Στὸ μάγουλό σου.

Τὸ παραθύρι σου ἄς ἀνοίξη
Ἐπάνω στὴν ἀπέραντη ἔρημό μου
Γιατὶ νὰ παῖξω; ἔσὺ τὸν ξέρεις
Τὸ σκοπὸ μου....

Ξέρω. Μιὰ θέση εἶναι γιὰ μένα
Στὴν ἀσυμπλήρωτη ψυχὴ σου.
Μὴ μὲ ρωτήσης. Μὴ μὲ ρωτήσης.
ᾠ, τὸ φιλί σου! Τὸ κορμί σου!

1914.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ RENDEZ VOUS

10 καὶ 25'

Δὲν φαίνεσαι ἀκόμη
Τὸ καφενεῖο εἶναι ἔρημο
Κόσμος σταναχωρημένος φυλάει τὸ τραῦμα
Οἱ λάμπες τοῦ κινηματογράφου ἀντίκρου παίζου μετὰ τὸ πεζοδρόμιο
Τὰ γράμματα τῶν προγραμμάτων εἶναι νευρόσπαστα μετὰ λιβρέες
Τὰ τραῦμα φτάνου μετ' ἄλλο 2 11 36 5
Γιατὶ ναργῆς

Κι' ὅμως χρειάζεται νὰ φύγω

Νὰ φύγω ἔτσι
Μὲ παράπονο
Χωρὶς ἀντίο
Χωρὶς σφυξίματα χειρῶν
Χωρὶς κυττάγματα περιπαθῆ
Χωρὶς κομμένες φράσεις δίχως ἔννοια
Χωρὶς δάκρυα
Δάκρυα θερμὰ ἀληθινὰ δάκρυα
Καὶ ὑποσχέσεις πού δὲ θὰ τηρηθοῦν ποτὲ
Μὴ μὲ λησμόνει Μέχρι θανάτου

Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ φύγω

Ἴσως θάταν καλύτερα ἔτσι

Ἴσως θάρτης τὴν τελευταία στιγμή

Ἴσως νᾶσαι στὸ τραῦμα πού ἀνεβαίνει

Ἴσως θὰ μὲ φυλάγῃς στὸ σταθμὸ

Ἀλήθεια ἀπόψε σ' ἀγαποῦσα ἀληθινὰ
Μ' ὅλη τὴν πλήξη μου
ᾠλο τὸ παρελθὸν κι' ὅλο τὸ μέλλον μου

Ποιός ξέρει ἂν θὰ ξαναἰδωθοῦμε
Ὁ κόσμος εἶναι τόσο μεγάλος κι' ἐμεῖς τόσο μικροί
Εἴμαστε τόσο μικροί κι' εἴμαστε τόσο μεγάλοι
Ποιός ξέρει τὶ μᾶς κρύβει τὸ μέλλον

Ἐγὼ φεύγω
Ἐσὺ δὲ θάρτης

Ἄς φυλάξουμε καὶ τὸ 36

Ὅχι ἀντίο γιὰ πάντα
Ἀντίο ἐσὺ δὲν ἦστες
Σὲ φύλαξα ὡς τὶς ἔντεκα
Οἱ λάμπες τοῦ κινηματογράφου ἔχουν σβύσει
Σηκώνουν τὰ προγράμματα
Ἀντίο ἔρωτα μου δίχως βέλη
Φεύγω μακριὰ σου
Ἴσως ὄχι τόσο μακριὰ ἀπ' ὅσο ἤμασταν συχνὰ ὄντας μαζὺ

Αὔριο τὴν ὥρα αὐτὴ θᾶμαι στὸ τραῖνο
Ἐσὺ θὰ ἦσαι.... Ὅχι θὰ μείνης σπῆτι
Θὰ κλειδωθῆς στὴν κάμαρά σου ποῦνταν πάντα διάφορη
Βλέπεις πόσο καλὰ σὲ ξέρω
Θὰ ἔχεις τύψεις συνειδήσεως
Τόσο ἐλαφρῆς τόσο δικές σου
Θᾶσαι δική μου
Θὰ μετανιώσης
Γιὰ τὸ φιλὶ τὸ τελευταῖο πὺν δὲν ἀλλάξαμε στὸ σταθμὸ
Γιὰ τὸ μαντῆλι πὺν δὲν πῆρε μακριὰ τὸ τραῖνο

Ἐγὼ θᾶμαι στὸ τραῖνο

Δυὸ μέρες Ἐνας μῆνας Ἐνας χρόνος θὰ περάσουν

Ἐγὼ θᾶμαι μακριὰ σου
Ἐσὺ θὰ ἐξακολουθῆς τὸ δρόμο σου
Ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ τὸ δρόμο μου
Μιά μέρα ὅμως
Ἄξαφνα
Θὰ συνεφιάση ἡ ψυχὴ σου
Ἀκόμη τὰ μαλλιά σου θάναι καστανὰ
Θὰ κλείσης τότε τὶς πόρτες
Θαρχίσης τὶς δυσάρεστες κουβέντες μὲ τὸν ἑαυτὸ σου
Θαγαπήσης τὴ μοναξιά
Θὰ εἶσαι ἀνήσυχη

Ἀνήσυχη Ἀνήσυχη

Θ' ἀποφεύγεις τὶς φίλες σου
Οἱ φίλοι σου θὰ σοῦ εἶναι ἀνυπόφοροι
Θὰ ἐγκαταλείψης τὴ γιορτὴ

Τὴ ζωὴ σου πρὸ παντὸς τὴ ζωὴ σου
Θὰ σοῦ ἀρέσουν οἱ καταραμένοι ποιηταὶ
Θὰ χαρίσης τὸ σκυλλάκι σου πού δὲ μοῦ ἄρεσε ποτὲς
Θὰ πάρης μιὰ μαύρη γάτα
Θὰ βαριέσαι
Μιὰ ἀπέραντη σκιά
Μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ
Μιὰ ἀπέραντη κούραση

Μιὰ μέρα ἄξαφνα θὰ μὲ θυμηθῆς
Θὰ μοῦ γράψης μιὰ ἐπιστολὴ μακρὰ μακρὰ καὶ φλύαρη

Ἄν θὰ ξαναβρεθοῦμε

Τὸ ἄμαξι μου περνᾷ ἀπὸ τὸ σπῆτι σου
Νομίζω πῶς διακρίνω τὴ σκιά σου ἀπάνω σ' ἓνα κάντρο
Τὸ ἄμαξι τρέχει γρήγορα μὲς στὴ βροχὴ
Ἄντιο

Ἄπ' τὴν καμπὴ τοῦ δρόμου σὲ βλέπω νὰ κλίνης βιαστικὰ τὶς περ-
[σιάνες

BRUXELLES 1913.

A. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Vers des couchants en or broyé,
Vers des rivages foudroyés,
Depuis des ans, j'ai navigué.

ΑΠΟ ΤΑ VISAGES DE LA VIE ΤΟΥ VERHAEREN

Στὰ Πελάγη ἀρμενίζουμε τ' Ἄγνωστα.
Χρόνια πᾶν, χρόνια πᾶνε τὴ χώρα
Τῶν γονιῶν μας μὴ αὐγὴ πού ἀπαριάσαμε
Γιατὶ ὁ νοῦς μας διψοῦσε τὴ γνώρα

Τὴν τρανότερη· ἀπ' τ' ἄσπρο σπιτάκι μας
Πού ὡσὰν κύκνος στὸ λόφο ἔλουζόνταν
Τὸν προσήλιο κι ὀλόχλοο, δὲν ἔμεινε
Ὁ ὕπνος μὴδ' ὁ στερνὸς πού ἐχαιρόνταν

Τὴν τρισμάκαρη νύχτα, στὴ μνήμη μας.
Κι ἀπὸ τ' ἄλικο γέρομα τὸ βράδυ
Δὲν κινάει τὴ χαρὰ τὴ μικρόχαρη
Τῆς γωνιάς, τῆς μητέρας τὸ χᾶδι